

איטש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש כו סיון תשפב: הדלקת נרות: ירושלים: 7:13 תל-אביב: 7:28 חיפה: 7:21 מוצאי שבת: ירושלים: 8:31 תל-אביב: 8:34 חיפה: 8:35 ר"ת: 9:05

פרשת קרח

החזקת לומדי תורה

להחזיק ולתמוך בתלמידי חכמים שמקדישים עצמם כליל ללימוד התורה!

נלמד מהפסוק: "ולבני לוי נתתי כל מעשר בישראל לנחלה חלה עבודתם" (פרק יח-כא)
מפסוק זה לומדים על מצות מעשר ראשון שנתחייבו בני ישראל לתת חלק אחד מעשרה חלקים ללויים. וכתב החינוך (מצוה שצ"ה): "משרשי המצוה, לפי ששבת הלוי בחר השי"ת בתוך אחיו לעבודתו תמיד במקדש על כן היה מחסדו יתברך לתת להם מחיתם דרך כבוד, כי כן יאות למשרתי המלך שתהיה ארוחתם מזומנת להם על ידי אחרים שיכניוה להם, ולא יצטרכו הם ליגע בדרך זולתו בעבודת המלך היקרה..." ומסיים החינוך: "והמחיה משרתי האל-בממונו, ברכת השי"ת תנוח עליו בכל אשר יש לו. וזהו אמרם ז"ל (אבות ג-יג) מעשרות סייג לעושר.

חז"ל (בגמרא נדרים נ.) מספרים על רבי עקיבא [שבתחילת לימודו היה עני מרוד] שנתעשר מששה דברים עיי"ש. הגורם השישי ממנו נתעשר רבי עקיבא היה קטיעה בר שלום, שלפני שהוציאוהו למיתה אמר שנותן את כל נכסיו לרבי עקיבא וחבריו. (מובא כל המעשה באריכות בגמרא עבודה זרה י. עיי"ש).

וביאר רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספר **בן יהודע**) שבזה השלים קטיעה בר שלום עצמו גם בעסק התורה שהוא הדבר העיקרי עמו יבוא אל הקודש פנימה (היינו שער הכניסה לכן עדן) כמו הכרוז שמכריזין שם: "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (ב"ב יז) אינו אומר "ומעשיו בידו".

ובזה שנתן כל ממונו לחכמים נמצא הוא מחזיק בידם לעסוק בתורה, וממילא יש לו שותפות בתלמוד תורה שלומדים, כעין יששכר וזבולן. וגם הוא נחלק עמם בשכר, ולכן יצאה בת קול: קטיעה בר שלום מזומן לחיי העולם הבא. ועליו בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת.

מוסיף הבן יהודע: נראה שעיקר קניית עולמו היתה במה שנתן כל ממונו לרבי עקיבא וחבריו שבזה נשלם בחלק התלמוד שהוא גדול מן המעשים. וזה נרמז בשם רבי עקיבא שהוא ראשי תיבות: יש קונה עולמו בשעה אחת.

חז"ל שואלים בגמרא (ברכות יז.) במה זוכים הנשים לעולם הבא? ומתרצים: בזכות דאגתן ללימוד התורה של בניהן, ובכך שהן מאפשרות לבעליהן ללמוד בבית המדרש וממתינות להם. ועולה התמיהה: מה השאלה "במה זוכות"? וכי חסר להן מצוות שחייבות בהן והם שמזכים אותם?

וביאר הגר"פ פרינק זצ"ל עפ"י דברי חז"ל בגמרא (כתובות קיא.): "עמי הארצות אין חיון שנאמר (ישעיהו כד-יט) "כי טל אורות טליד" - כל המשתמש באור תורה, אור תורה מחייהו (בתחיית המתים) וכל שאין משתמש באור תורה אין אור תורה מחייהו. ומבואר שם בגמרא שהזכות לתחיית המתים יתכן או ע"י שלומד בעצמו או ע"י שתומך בלומדי התורה.

לפי"ז מובנת שאלת הגמרא "במה זוכות הנשים לתחיית המתים" הרי הן פטורות מלימוד התורה? ועל זה משיבה: בכך שדואגות ללימוד התורה של בניהן ובעליהן, זכות זו עומדת להן כטללי אורות שמחיה אותן.

מובא (בספר **הדעה והדיבור**) שהיה **החפץ חיים** רגיל לומר כי אילו הי העשירים מבינים כמה (רב-טוב) הצפון למחזיקי התורה אזי היו מחזיקים בממונם הרב את כל הישיבות ולומדי התורה. הלא שעשה הקב"ה חסד עם עניי ישראל שהעלים זאת מהעשירים, כדי לתת הזדמנות לעניים שיתנו מעט הפרטות שברשותם להחזקת תורה, ובכך יהיה גם להם "טללי תחיה" לקום בתחיית המתים לעתיד לבוא.

"לקבל מיהודים כשרים..."

בזמן מלחמת תש"ח היה הגרי"ז סולובייצ'יק זצ"ל זכאי לקבל סכום כסף לרווחת משפחתו מהשגרירות הפולנית. אך הוא סירב לקבל. פעם תמה בפניו הגרא"י פינקל זצ"ל: מדוע מסרב לקבל את הכסף, וחי בדוחק עם משפחתו?

השיב לו הגרי"ז: "אני מאמין באמונה שלימה שיש לי כפי שנגזר ולא חסר לי אפילו פרוטה אחת, וא"כ מדוע שאקבל את שנגזר עלי, מהגויים, בעוד שאוכל לקבל זאת מיהודים כשרים, והרי יותר ממה שנגזר עלי לקבל, בין כך לא יהיה לי..." **עובדות בריסק**

שותפות עם הקב"ה...

הגרא"ל שטיינמן זצ"ל הוה גורם בתוכחתו לנדיבי-עם, אם ברמיזה ואם במפורש, להגדיל את תמיכתם בלומדי התורה. הוא היה פונה אליהם ואומר: "יש לי בשבילכם שותף טוב וחזק, הוא הקב"ה, תכניסו אותו כשותף ממש בעסקים, ותתנו חמישים אחוז לצדקה, ואז לא תפסיקו להרוויח..."

זה אומנם היה להם נסיון קשה, אבל מי שעמד בזה ללא התחמקות ונתן חמישים אחוז, לא הפסיק לצמוח ברווחיו והתעשר פי כמה. אחד מהם מתגורר בארץ ישראל והעשיר בממדים אדירים עד היום.

פעם שאל אותו אחד העשירים: אני מחזיק שני כוללים ויש לי אפשרות לתת אלף דולר חודשי לעשרה אברכים, או חמש מאות לכמות כפולה של אברכים, ויש לי צד שעדיף לתת רק חמש מאות, כי בכך יהיה לאברך מושג ב"תורה מתוך הדחק..."

השיב לו הרב שטיינמן באירוניה: "האם יש לך מקל בבית? אולי גם תרביץ לאברכים עם המקל, שיטעמו ויהי להם "תורה מתוך יסורים", לא רק "תורה מתוך הדחק"..." **חכימא דיהודאי**

עלון השבוע פרשת קרח הוקדש לע"נ אבי מורן ר' משה בן ר' יוסף הגר ז"ל

נלב"ע כ"ז סיון

ת . נ . צ . ב . ה .

עלון השבוע פרשת קרח הוקדש לע"נ האשה אמי

מרת גולדא טייבל בת ר' יוסף ז"ל

אלמנת ר' אהרן עבי בן ר' שמחה הלוי ז"ל

יום היאהרצייט כ"ז סיון, ת . נ . צ . ב . ה .

לשמוח בחלקו ולא לקנא במה שזכה חברו!

נלמד מהפסוק: "ויקח קרח" (פרק טז-א)

וכתב רש"י: לקח את עצמו לצד אחר להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה. ולהלן (ד"ה ודתן) כתב רש"י: ומה ראה לחלוק עם משה? נתקנא על נישאותו של אליצפן בן עוזיאל שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדיבור... אמר קרח... הריני חולק עליו ומבטל את דבריו... עכ"ל. נמצינו למדים, כי הקנאה היא זו שגרמה לקרח להצית את אש המחלוקת על משה רבינו, ולהסית את העדה בדברי כפירה ליצנות, עד כדי נסיון לעקור את האמונה בנבואת משה ובתורה מן השמים.

מדת הקנאה [כשהיא שלילית], שונה היא בגודל רעתה ופחיתותה משאר המדות הרעות. שכן בדרך כלל המכנה המשותף בשאר המדות הרעות הוא ב"אנוכיותו" של האדם. "אדם קרוב אצל עצמו", וכל מעייניו להטיב קודם כל רק עם עצמו, ואף שפעמים זה על חשבון הזולת לא איכפת לו, בבחינת "אני ואפסי עוד".

לא כן מדת הקנאה כאן עיקר שאיפתו של המקנא היא שתשלל הטובה מזולתו! כלומר: מה שבאמת מטריד את מנוחתו של המקנא הוא לא כל כך הכשלון שלו או הטוב שחסר לו, אלא ההצלחה של חברו והטוב שיש לחברו. ומה שירגיע אותו ויניח את דעתו הוא כשגם לחברו לא יהיה מה שאין לו.

ניתן לדרוש ולהמליץ על כך בדרך צחות, את הפסוק (בקהלת פ"ה-יא): "מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל והשובע לעשיר איננו מניח לו לישון". כלומר: העובד כשלעצמו אין לו דרישות. הוא מרוצה ושמח גם במעט שיש לו, ולכן שנתו מתוקה. ואולם אם הוא מקנא בחברו, אזי "השובע לעשיר איננו מניח לו לישון". כלומר: העושר הגדול שיש לזולתו הוא זה שמטריף את דעתו של העני. הוא שמטריד את מנוחתו ומדיר שינה מעייניו. כי המצב הזה ש"יש לזולתו", מפריע לו הרבה יותר מהמצב ש"אין לו".

בדרך זו יוסבר בטוב טעם הפסוק בפרשת בראשית (פרק ד-ו) בו הקב"ה שואל את קין: "למה חרה לך ולמה נפלו פניך?" ולכאורה: מה השאלה? הלא סיבה טובה יש לו לקין שיפלו פניו, שהרי הקב"ה לא שעה אל מנחתו אלא רק למנחת הבל? אלא תוכחה נוקבת הוכיחו הקב"ה: מדוע באמת הנך מצטער, האם על הכשלון שלך ואז ניחא. או שמא חרה לך יותר על הצלחתו של הבל. על "וישע ה' אל הבל ואל מנחתו..."

קנאה זו שלקה בה קרח, היא זו שהוציאה אותו מן העולם! וכפי ששנו חז"ל (אבות פ"ד-כא): "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". לימדונו חז"ל, כי מי שמקנא וחומד את מה שאינו שלו, לבסוף מפסיד גם את שלו!

וכדברי הזוהר הק' על הפסוק: "ויקח קרח" - "כל דרדף בתר דלאו דיליה איהו עריק מקמיה, ולא עוד, אלא מה דאית ביה אתאביד מיניה" [=כל הרודף אחר מה שאינו שלו, הוא בורח ממנו, וגם מה ששלו נאבד ממנו].

בכך תובן שאלתם של חז"ל (ברש"י טז-ז מהתנחומא): "קרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו?" ולכאורה: מדוע שאלה זו מיוחדת על קרח, הרי אמרו חז"ל (סוטה ג.) "אין אדם עובר עבירה אלא א"כ נכנסה בו רוח שטות". א"כ ראוי לשאול על כל אדם שחוטא: מה ראה אותו פיקח לשטות זו?

אלא משום ששטותו של קרח תמוהה וצורמת יותר מאשר שטות רגילה. שכן אדם מן השורה לא מעריך את עצמו בערך גבוה. הוא אינו מכיר במעלותיו כפי שהם באמת. ולכן אף מזלזל בעצמו, ומכאן ועד לרוח שטות של עבירה הדרך קצרה.

לעומת זאת, קרח "שפיקח" היה, היינו שהיה מפוקח ומודע היטב לדרגתו הנשגבה, למעלותיו הגדולות ולאוצרות העצומים שזכה בהם. שהרי היה חכם גדול ומטועני הארון. וזכה גם בעושר אגדי - אחד מג' מטמוניות שהטמין יוסף הצדיק, והיה לו גם מעמד נכבד ביותר בקהל אנשי-שם, על כן שואלים חז"ל "קרח שפיקח היה" - והיה אמור להרגיש כאדם המאושר עלי-אדמות שלא חסר לו מאומה - "מה ראה לשטות זו", להכשל בכזה חטא של הצתת אש המחלוקת, כאילו היה אדם מסכן וחסר כל, המשוע נואשות למעלת נשיאותו של אליצפן שלא ניתנה לו. ואשר בגלל חטא זה נבלע באדמה והפסיד הכל, הרי אין לך שטות גדולה מזו.

קנאת איש מרעהו...

הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל התארח פעם בליל יום כיפור בעיר אחת. הושיבוהו בבית הכנסת בכותל המזרח ליד אדם שנראה חשוב ונכבד. הלה התפלל בדביקות ובדמעות שליש. והנה שומע רבי יהונתן את האיש מאריך ובוכה במיוחד במילים: "עפר אני בחיי קל וחומר במיתתי".

לאחר התפלה ניגש הגבאי אל האיש והודיע לו איזו 'עליה' יקבל מחר. מיד התנפל על הגבאי בשצף קצף והתרעם כלפיו: המשוגע אתה שאתה נותן לי עליה זו, הרי אני ראוי לקבל "שלישי" או "שישי" האם יש כאן מכובד ממני?!

נדהם רבי יהונתן למשמע אוזניו ושאל את האיש: הרי זה עתה בכית הרבה במילים "עפר אני בחיי" ואיך יתכן שאתה מוחה בגבאי על "מעמדך המכובד"?! השיב האיש: מה זה נוגע לגבאי מה שאמרתי להקב"ה "עפר אני בחיי" וכי בגלל זה יש כאן מישהו מכובד יותר ממני שמגיע לו "שלישי"?

הלמות עמלים

"בוודאי כזה אני מקנא..."

הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל היה אומר: מעולם לא סבלתי ממתת הקנאה, כי מעולם לא קנאתי באיש. אף פעם לא עלה על דעתי לקנא בזולת!

במי אני כן מתקנא? - היה אומר - אני מקנא בהגאון **רבי אריה לייב זצ"ל בעל שאגת אריה**, אשר מסופר עליו שבהגיע עת פטירתו והשמועה פשטה בעיר מיץ ששעותיו ספורות, התאספו בחדרו חברי בית הדין, פרנסי הקהילה וראשי הציבור, הוא ביקש גמרות לעיין בהם מסכת אחר מסכת.

רמז אחד הפרנסים לאדם שהגיש לו את הגמרות שבמקום להביא לו מסכתות, יעביר לו את הספר "מעבר יבוק" למען יגיד מתוכו וידוי והתפלות שלפני יציאת נשמה.

כשראה השאגת אריה שהגישו לו את ספר 'מעבר יבוק', החזירו כשהוא מוגיב בהבעת פנים של אושר עילאי: "לא רק שלעבור עבירה ממש, לא היה לי זמן, אלא אפילו להרהר על עבירה כלשהי לא היה סיפק בידי, כי כל ימי טרוד הייתי במשנתני ובתלמודי, ומתי יכולתי לעשות עבירות?" - "בוודאי כזה אני מקנא..." - סיים הרב זוננפלד בהתרגשות גדולה.

האיש עה"ח

שלא תעלה בלבו קנאה...

כשהעבירו את עצמות היהודים שנהרגו בזמן מלחמת תש"ח מבית הקברות הזמני לבית הקברות הקבוע, נדהמו הח"ק לגלות כי אחד הנקברים בשם **הרב מינצברג**, נמצא שלם כמו ביום שהניחו אותו בקבר.

הדבר הפך לשיחת היום, ונתברר כי אותו יהודי היה זהיר במדותיו הטובות ובמיוחד במדת הקנאה, שהיה היה מקפיד מאוד שלא תעלה בלבו קנאה על זולתו.

עד כדי כך, שהיה נזהר שלא לשמוע דברי רכילות על מה שיש לזולת, ולכן זכה להשאר שלם חדשים רבים לאחר פטירתו

בית ומנוחה

לרדוף אחר השלום ולהתרחק ביותר מן המחלוקת!

נלמד מהפסוק: "ויקה קרח" (פרק טז-א)

ופירש רש"י: לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס: "ואתפלג", נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת".

מכאן רואים - כותב השל"ה הק' - עד היכן מגעת חומרתה של המחלוקת ועד כמה גדול עונשה. הנה לא הועילו לו לקרח להצילו לא שושלת היחוס שעתידה לצאת ממנו. אף לא היותו שר וגדול בישראל, ואף לא מעלתו הנשגבה, שנמנה עם נושאי הארון, וכאשר הצית את אש המחלוקת, הוא עם דתן ואבירם, כנגד משה ואהרן, נאבדו לא רק הם, אלא גם טפס אעפ"י שאינם ברי-עונשים.

ומכאן ילמד כל אדם מוסר לאחוז בשלום, וכל בר שכל, להיות מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום. כי הלא רואים אנו שאהרן שתק בכל פרשת המחלוקת, אף שאת כבודו רצה קרח לעקור, בכ"ז לא דיבר מאומה.

עוד לומדים מפרשתינו שגם אם יש מי שמצית בזדון את אש המחלוקת, יש לעשות הכל כדי לעוצרה ולכבותה! כפי שאמרו חז"ל (סנהדרין ק). על הפסוק "וישלח משה לקרוא לדתן ולאבירם" (טז-יב) - מכאן שאין מחזיקין במחלוקת, שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום.

והיה החתם סופר מטעים את לשון חז"ל אין "מחזיקין" במחלוקת, היינו שאין סומכים כאן על "מוחזקות" כמו בשאר מקומות, שכן אף שבכל מקום מעמידין דבר על חזקתו, אך לענין מחלוקת לא עושים כן. ואף שדתן ואבירם היו מוחזקים כבר במחלוקת כשעוררו פעמים רבות מחלוקת ומריבה, אעפ"כ אין בזה "מוחזקות" ומשה ניסה שוב ושוב לדבר עמם בשלום.

על סכנתה הגדולה של המחלוקת כותב השל"ה הק' (בספרו, שער האותיות) כי מניצוץ אחד של אש המחלוקת תגדל מדורה גדולה. אש הוא עד אבדון תאכל. וכדברי חז"ל בגמרא (סנהדרין ז). על הפסוק "פוטר מים ראשית מדון" (משלי יז-ד) "האי תגרא דמיא לצינורא דמיא". עיי"ש.

ומביא בשם הגאון **רבי פנחס סגל** זצ"ל שדבר זה רמוז באותיות של תיבת "מחלוקת": אות מ' יש לה רק פתיחה קטנה מלמטה. כך הוא ראשית המחלוקת. ואולם בהמשך היא מתרבה ונעשה פתח כמו האות ח'. אח"כ מתלהב אש המחלוקת עד למעלה כפי שמראה האות ל' אח"כ יורד למטה עד התהום כפי שמראה האות ק'. אח"כ נמשך זמן רב ועומד מוצק כצורת האות ת' שיש לה שני רגלים. ואות ו' באמצע מרמז על משענת המטה אשר בידו להחזיק המחלוקת.

ידוע עד כמה טרח הגראי"ל **שטיינמן** זצ"ל לחזק ולהשריש את ענין הוויתור הן באורחות הבית והן בהנהגה שבין אדם לחברו, והיה מלמד חתנים שהיסוד העיקרי לשמירה על שלום בית הוא הוויתור!

לשאלת אברך, עד כמה סכום כסף עליו לוותר כדי שלא תתפתח מריבה בין השכנים? השיב: "לא לוותר זו מריבה, ומריבה היא מחלוקת, ומחלוקת זה לאו דאורייתא (ולא יהיה כקרח ועדתו) ועל לאו דאורייתא צריך לתת את כל ממונו!"

וכשנכנס תלמיד חכם, ר"מ בישיבה, להתייעץ על מחלוקת שנתלקחה בישיבה והוא נאלץ להיות מעורב בה, מה עליו לעשות? אחר ששמע את כל הפרטים השיב הרב שטיינמן: "אני מציע לך לעזוב, לוותר, ולהתחיל לחיות! מאי משמע להתחיל לחיות? ובכן, אם תבחר להמשיך להיות חלק מהמחלוקת, לא יהיה לך לא יום ולא לילה. תרחם על עצמך. אף אם אתה סבור שדין תורה יכול להועיל לך ותנצח, אך תדע שדין תורה הוא ענין שמתנהל כמה שנים, עגמת נפש, מתח וכעסים והרבה כאב לב וכו', עדיף לך לוותר בלי להכנס לדין תורה ולחיות במנוחה ובבריאות". עכ"ד.

"אין לצער את הרוב בגלל המיעוט..."

כאשר הגרי"ל דיסקין זצ"ל כיהן כרב בלומז'ה עבר שם הגה"צ **רבי ישראל סלנטר** זצ"ל [בדרכו לביאליסטוק לנישואי בנו עם בתו של בעל העונג יו"ט]. ביקרו אצלו ראשי העיר וגבירי הקהל והתלוננו על רבם הגרי"ל שאינו מכבד את העשירים. ורק את המלמדים הוא מכבד. ועוד: שהוא שוקד על התורה יומם ולילה ואינו משגיח על צרכי העדה. ולכן מבקשים מרבי ישראל שיתערב ויפתור את הבעיה.

שאל אותם רבי ישראל: "ובכן איזו פשרה אתם מציעים?" אמרו לו: מוכנים אנו לתת לרב סכום הגון וימצא לו רבנות אחרת והכל על מקומו יבוא בשלום. אמר להם: למחרת אתן לכם תשובה אחרי שאעניין בדבר.

למחרת אמר להם רבי ישראל: דבר קשה שאלתם לגרש מכאן את הרב, שהרי אמרו במדרש, כשהצדיק יוצא מן העיר פנה זיוה פנה הדרה. ועוד: הרי רוב אנשי העיר אוהבים את הרב ואינם רוצים ביציאתו, ובגלל מיעוט אין לצער את כולם. ולכן כיון שהמחלוקת נוגעת למספר מועט של עשירים, אני מיעץ לכם לקבץ סכום כסף גדול מכל בעלי הבתים, ויתנו לעשירים האלו והם יצאו מכאן, והכל על מקומו יבוא בשלום.

מאורה ש"ת

"אין סכנה גדולה ממחלוקת"

פעם כשיצא הצדיק **רבי יעקב אבוחצירא** זצ"ל (בעל אביר יעקב) מעירו והלך לדרכו מלווה במקורביו, פרצה בעיר מריבה קשה בין שני יהודים, ובתוך שעה קלה רבתה המהומה. אחד החכמים חשש ממחלוקת גדולה שעלולה לפרוץ, תפס את בעלי המחלוקת והאיץ בהם לעלות על מרכבה ומיד יצא לנסוע במהירות אחר מרכבת רבי יעקב.

הם השיגוהו על אם הדרך, בלב יער עבות שהיה מקום שומם ומסוכן, ואנשים מפחדים לעצור במקום כזה אף לא לשעה קלה, אולם רבי יעקב כששמע מה אירע, לא הסכים להמשיך בדרכו והורה לפמלייתו לעצור. הוא התיישב בניחותא בין העצים.

ניסו מלוויי להעיר לו כי זה מקום סכנה ולא כדאי להשתהות. אמר להם רבי יעקב: "אין סכנה גדולה ממחלוקת, וכל סכנה אחרת נדחית מפניה!"

תולדות אביר יעקב

"באופן זה תרוויח יותר..."

סיפר אחד מנגידי ותומכי ישיבת מיר: פעם נטל חלק בעיסקה משפחתית גדולה, שהיתה אמורה להניב תשואה של מאות אלפי דולרים. דא עקא שפעולות מסויימות בעיסקה עלולות היו לגרום למחלוקת במשפחה.

על כן כשנקבעה עת ההחלטה להכנס לעיסקה, ביקש הנגיד לטוס לארץ ישראל כדי להוועץ עם הגאון **רבי נתן צבי פינקל** זצ"ל מה עליו לעשות? הוא הגיע לארץ ביום שישי ורבי נתן צבי דחה אותו בטענה: הרי אתה לא שב לחו"ל לפני שבת, א"כ מה בוער לנו, בנתיים בא נלמד... וכך ענה לו גם במוצ"ש וביום ראשון.

לאחר שלמדו יחדיו מספר שעות. אמר לו רבי נתן צבי בתשובה לשאלתו: "נראה לי שאפילו אם קיים סיכוי של עשר אחוז שתצא מכך מחלוקת, לא כדאי להכנס לעסקה הזו כלל". והוסיף רבי נתן צבי: "אוכל להבטיח לך שבאופן זה שלא תהיה מעורב בעיסקה, תרוויח יותר!"

ואכן בסופו של דבר עשה הנגיד עם כספו עיסקה אחרת והרוויח שבע מאות אלף דולר יותר מאשר היה אמור להרוויח בעיסקה המקורית.

בכל נפשך

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

הסוד שמאחורי שרשרת הניסים...

כ"ה סיון – לפני 15 שנה.

בני בגיל 11 נפצע בתלמוד-תורה, קיבל מכה חזקה מאד בראש. הילד הקיא והקיא...

אשתי לא הייתה בבית, הילדים קראו לי לחזור מהכולל. אני מגיע ורואה שהילד מתפתל במיטה, ובקושי יכול לפתוח עיניים. שכנה שמבינה קצת בעזרה ראשונה, אמרה שזה נראה כמו פגיעת ראש חמורה.

לקחנו מונית לבית החולים 'שערי-צדק', שם עשו לו בדיקת סי.טי. והתברר שיש לו שטף דם תת מוחי - מתחת למוח (כ- 2 מ"מ מהמוח). כדברי הרופאים, הילד במצב קריטי - ואם תוך כמה שעות לא ינתחו אותו הוא בסכנת חיים אמיתית.

הכניסו אותו מיד לאמבולנס טיפול-נמרץ, והעבירו אותו לבית-חולים הדסה עין כרם (רק שם הייתה המחלקה לטיפול במקרה כזה) התייעצנו עם הרב בני פיישר שהמליץ לקחת רופא פרטי - מהגדולים בארץ בתחום. בהשגחה פרטית הוא בדיוק היה שם במחלקה וניתח את הילד.

הטיפול הוכתר בס"ד בהצלחה, והוא יצא מהסיפור בריא ושלם ללא שום נזק. לאחר ההחלמה עשיתי בכלל 'מסיבת הודיה' והעניין נשכח. כיום הוא כבר נשוי עם ילדים, ברוך הוא וברוך שמו.

* * *

לפני כשנתיים וחצי, באזור פורים תש"פ, היה במשפחה של אותו בן שיח' נס רפואי. בקשר לאותה התרחשות ביקש מרן **רבי חיים קניבסקי** זצוק"ל מהגבאי שלו להגיד "לסבא ולסבתא" (כלומר הכוונה אלי, אני הסבא) שיאמרו "נשמת" כי היה להם נס גדול וצריך להודות לה' על הנס שהיה.

ולא הבנתי את המסר משמים...

* * *

שנה לאחר מכן בערב פורים, נפצעה הבת שלי מזוככית. עפו עליה שברי זכוכית של בקבוק, היא הצליחה לעצור אותם בעזרת היד אך כתוצאה מכך קיבלה חתכים עמוקים. הגיע "הצלה", ואמרו שחייבים לפנות אותה לבית-חולים.

ועדיין לא הבנתי את המסר משמים...

* * *

לאחר שתפרו לה את היד, חזרתי לכולל. אני הולך לשתות כוס מים, ואברך נוסף שירד לשתות מים פונה לפתע ושואל:

"אתה זוכר שפעם עשית פה מסיבת הודיה על הבן שלך שנפצע בחיידר?"

שאלתי אותו: "מה נזכרת בזה עכשיו? - זה קרה לפני 12 שנה..."

הוא לא ענה. אמרתי לו: "אתה יודע מאיפה אני חוזר עכשיו? מבית-החולים. היה לי נס עם הבת שלי שנפצעה מבקבוק זכוכית!"

עליתי לבית-מדרש. כיוון שבשנת תשפ"א היה "פורים-המשולש" רציתי לעיין בנושא, אני פותח את ה"חיי אדם" בהלכות מגילה, נפתח לי הדף האחרון, שם הוא עוסק בענין ההודאה הפרטית מידי שנה בשנה, לאדם שנעשה לו נס בתאריך מסוים... ומספך שם באיזו צורה קיבל על עצמו להודות לד' על הצלתו הפרטית (ביום ט"ז כסלו).

עכשיו הבנתי את המסר ששלחו לי משמים!

קרה לנו כזה נס גדול ולא הודינו עליו מידי שנה בשנה... עכשיו אני מבין עד כמה הדרישה מאתנו להודות להקב"ה, וכפי שאנו מוצאים ברש"י בפרשת ביכורים שמי שלא מודה הוא חלילה בבחינת כפוי-טובה.

לכן אני רוצה לפרסם ולהודות לה' ברבים על ניסיו המופלאים, ועל השגחתו!

* * *

מאז שקלטתי את הענין התחזקתי גם בנושא ברכות בכוונה. חשבתי לעצמי: אם היה בא אלי אדם הביתה יום ביום במשך חודש, אוכל אצלי 3 ארוחות ביום, ישן אצלי וכו' פה ושם זורק מילת תודה בשפה רפה, ללא כל מחשבה והודיה אמיתית, הרי לא הייתי מסוגל לאפשר לו להמשיך להתאכסן בביתי, קל-וחומר שלא הייתי רוצה להמשיך ולהאכיל אותו... והרי אנו מקבלים את כל צרכינו מידו הפתוחה והרחבה!

בזמן דוד המלך ע"ה הייתה מגפה, כי לא הקפידו על 100 ברכות, והלבוש מציין שלא ברכו כראוי, אז הבה נתחזק בהודיה לה' שמיטיב אתנו כל-כך!

נתחזק בהכרה בהשגחתו הפרטית והמדויקת, ובברכות בכוונת הלב הראויה, ונזכה לכל הברכות!

אני מבקש להדגיש שלא שניתני בסיפור מאומה ממה שהיה - הדברים כהווייתם.

נשלח ע"י האבא (והסבא) החפץ בעילום שמו

**היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?
ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il**